Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

Få det äkta PRIS 35c överallt.

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. n:r.)

KAPITLET V.

Livy Vildes manuskript.

Ödsligheten i skogen omkring Alban Vildes stuga blev allt större ju närmare det led mot hösten.

Gerda var nästan ständigt ensam, och det kunde förflyta många dagar utan att hon såg till sin älskade husbonde. Hon led dock ingen nöd, ty Alban hade rikligen sörjt för hennes behov i materiellt hänseende, och vid ensamheten var hon van, men inom hennes bröst bodde en ständig saknad, en outsäglig och evig längtan, hon visste icke efter vad.

Hon spratt till så snart en skrämd fågel förorsakade buller i skogen, och en ljusning flög över hennes ansikte, men då hon fann sin missräkning, suckade hon i det hon vände åter in i den lilla hyddan:

— Han tänker icke mer på Gerda, han bryr sig icke om hennes tysta längtan.

Det skimrade en tår i hennes öga, men i nästa stund skakade hon bort den, missnöjd med sig själv och förebrående sig sin otacksamhet.

Så länge som nu hade han dock aldrig varit borta från sitt hem.

Om någon olycka hade träffat honom! Han var så oförvägen, då han satte av över branterna; men han hade likväl kunnat bliva tagen till fånga. Gerda ryste.

Av Rolf hade hon hört, att icke allt var helt mellan anföraren och bandets medlemmar. Många hade visat sig avfälliga se'n Storm-Jonas sista bedrift och flykt. Det vore icke osannolikt, att denne stämplade mot sin forne anförare och traktade efter hans liv.

Att hans onda anslag kröntes med framgång, skulle Gerda icke överleva. Det var hennes fasta beslut.

Men tyst — nu var det icke bullret av en fågel, som störde tystnaden i skogen. Nu bedrog hon sig icke, det var Alban Vilde, som på sin svarta häst sprängde in på gårdsplanen. Gerda sprang upp, och som en ros glödde hennes friska kinder.

Men han såg henne knappast; han var blek, och ett dystert drag vilade över pannan.

Gerda såg, att han var bedrövad. Ack, hur gärna hade hon ej velat trösta honom!

Men han bestod henne blott en flyktig hälsning, då han gick igenom rummet. Hon hade dock återsett honom, och hon hade om också blott för ett enda kort ögonblick fått skåda in i hans stora, svarta ögon.

Och det var åter solvarmt i hennes hjärta.

Då Alban kom in till sig, läste han dörren för att få vara fullkomligt ostörd. Hans sinne var tungt och hans hjärta sorgset.

Han kom från Thorsholm, där han haft sitt möte med Marian Gyllenton, och hennes ljusa bild fyllde hela hans själ.

Åsynen av den rena, oskuldsfulla ungmön hade hos honom väckt tanken på hans egen ovärdighet och på det mörka liv, som låg bakom honom.

Han förbannade det öde, som gjort honom till vad han var. Eljest skulle han hava eftersträvat denna ljusa ängel och vunnit henne, därom var han övertygad.

Ju mer han tänkte härpå, desto varmare strömmade blodet genom hans ådror, och hans svarta ögon utsände förtärande blixtar.

Hans hand hade dock aldrig utgjutit blod. Icke heller hade han tillåtit sitt folk taga något från den fattige, men väl hade han hjälpt mången, som varit stadd i nöd.

Vad mer? Det hade ju dock varit med stulet guld.

Och vem var han själv?

Han sprang upp, och febergloden brann på hans kinder. Han hade ännu icke tagit del av sin avlidna moders efterlämnade papper. Dessa papper, som skulle upplysa honom om hans börd.

Ur det gamla ekskåp, vilket en gång tillhört hans mor, framtog han en gulnad pappersbunt, och vid skenet av lampan, som han tänt på, läste han utanskriften:

"Till min käre son, då jag icke mer finnes till."

Det var länge sedan hon upphört att räknas bland de levandes antal, och många vintrars snö hade fallit över den kulle, under vilken hon sov sin sista sömn.

Men det oaktat hade han ännu icke vidrört hennes anteckningar.

Nu var dock stunden kommen, och han lät förseglingen springa, men tårar skymde hans blick, så att han knappast kunde urskilja de av tiden blekta raderna.

Överst stod:

"Livy Vildes manuskript."

"Min son!

Det är mig omöjligt att säga, under vilket luftstreck min vagga stod, men troligen var det varmare än den kalla Nordens.

Att min moder var född zigenerska är säkert, men om det är sannt, att min far var en ungersk adelsman från trakten av Ofen, vet jag icke, men om så är, så härstammar jag på fädernet från Ungern men på mödernet från dessa fria, självständiga nomader, vilka man förgäves skulle hava sökt att slå i bojor.

Jag var helt ung, endast femton år, då jag kom till Paris. Min moder var nyss bliven död, och jag liksom du, min son, stod alldeles ensam i världen, och mitt utseende måste redan då hava varit mycket lovande, ty jag väckte uppmärksamhet, så snart jag visade mig på den stora stadens gator.

Det har många gånger förvånat mig, att jag icke gick förlorad i världsvimlet därborta, ensam och oerfaren som jag var.

Helt och hållet skild från den stam min moder tillhört hade jag dock ärvt dess frihetsbegär, och som en vildfågel flaxade jag omkring i den allt för trånga bur, som Paris och dess omnejd utgjorde.

En dag befann jag mig utanför Tuillerierna, då en äldre, förnäm dam åkte förbi; hela min uppmärksamhet var fäst vid den granna vagnen och de vackra hästarna, och jag önskade ingenting högre än att få åka i en sådan vagn och vara höljd i siden och sammet.

Däraktiga önskan! Hur långt ifrån var jag dock icke att ana det den inom kort skulle kunna uppfyllas!

— Vilket gudaskönt barnaansikte! hörde jag plötsligt någon utropa, och då jag såg upp, möttes jag av den förnäma damens beundrande blickar.

Hon hade låtit vagnen hålla och hon vinkade mig fram till sig och frågade mig om mina föräldrar.

I några få ord hade jag redogjort för mina öden, vilka tycktes röra henne, och då hon hörde, att jag var lämnad vind för väg i den stora staden, lovade hon att taga vård om mig.

Och hon höll ord, ty redan följande dag blev jag avhämtad och ford till ett kloster, där jag blev mycket strängt hållen men på samma gång erhöll en vårdad uppfostran.

Under de två år jag vistades i klostret, såg jag ingen enda gång min välgörarinna, men då jag fyllt sjutton år, kom hon till klostret för att avhämta mig.

Dessa flydda två år tycktes hava gjort underverk, ty då min välgörarinna fick se mig, föll hon i den största förvåning. Jag stod också framför henne, utbildad till en fin dam av blåndande skönhet.

Min välgörarinna var en grevinna d'Orsan och ägde ett stora gods i närheten av Fontaineblau. Hon var änka, men i salongerna på slottet d'Orsan rörde sig uteslutande den förnäma världen, och som dotter av en avliden släkting till grevinnan infördes jag i dessa lysande sällskap, där jag för min ovanliga skönhets skull snart blev uppburen och firad, som om jag varit en drottning.

Det var en lysande värld, som nu öppnade sina portar för mig, och jag drack begärligt ur nöjets bägare, som räcktes mig. Men det dröjde inte länge, innan jag började känna mig övermätt, allt efter en vana, och jag fann icke behag i de triumfer, min skönhet firade. Zigenarblodet, som flöt i mina ådror, började att göra sig gällande, och jag kände en oemotståndlig längtan efter frihet och det vilda äventyrliga liv, som tillhör min stam.

Jag kände mången gång en nästan oemotståndlig lust att lämna all den prakt och rikedom, som omgav mig, och fly bort, långt bort för att söka upp det band, till vilket min moder hört; men var skulle jag finna det? I England troligast. Det var dock icke de svårigheter, vilka skulle möta mig under det äventyrliga sökandet efter de mina, som avhöll mig, utan fast mer tacksamhetens känsla mot min välgörarinna, över vars huvud min flykt skulle hava dragit icke blott sorg utan även vanära.

Hon hade icke blott upptagit och givit mig uppfostran utan också öppnat den förnäma världens dörrar för mig genom att utgiva mig för sin släkting. Det var en plikt för mig att värda det aktade namn, hon givit mig, och jag insåg, att jag skulle hava varit den mest otacksamma varelse på jorden, om jag följt min egen åtrå efter frihet och lämnat henne.

Det var icke hennes fel, om jag icke längre fann behag i det glänsande liv, som fördes på slottet d'Orsan eller i Paris.

Att jag omkring mig såg en hel skara av beundrare, var ju helt naturligt, jag ansågs ju för den vackraste kvinnan i Paris.

Bland dem som ivrigast uppvaktade mig var också en engelsk lord Easemore. Han var ung, vacker och ofantligt rik. Hans hyllning smickrade mig, men mitt hjärta förblev oberört, och jag endast log åt hans poetiska kärleksförklaringar.

Give Gud, att jag aldrig hade kommit i beröring med denne man, i vilkens hjärta jag uppväckte den mest hejdlösa passion — en passion, som skulle komma att bliva orsak till mina första olyckor.

Lord Easemore hade hos grevinnan d'Orsan anhållit om min hand, men min välgörarinna, vilken icke synnerligen tyckte om engelsmän, var icke för detta parti; dock ville hon icke avslå den rike lordens anbud, utan hänvisade honom till mig, under förklaring, att om han kunde vinna mitt samtycke, han också ägde hennes.

Under ett par månader följde mig nu lord Easemore som min skugga, och i mina öron tjöd ständigt bekännelsen om hans gränslösa kärlek. Det blev för mig til slut en vana, och jag var nog däraktig att mottaga hans uppmärksamhet utan tanke på, vilken fara det låg i det hopp, jag därmed underhöll i hans hjärta. Han började sedan att betrakta mig som sin tillhörighet, och han tog mycket illa vid sig, då jag smålog mot någon av mina många beundrare, som vid sidan om honom tävlade om min ynnest. Till slut ledsnade jag dock vid det beskyddareskap han tagit sig över mig, och jag sade honom också det.

Då blev han alldeles purpurröd av harm och påstod, att jag velat honom till en lekboll för mina nycker, och fordrade, att jag skulle uppfylla det tysta löfte, jag genom att uppmuntra hans kärlek hade givit honom.

Jag förklarade, att det aldrig varit min mening att uppmuntra honom mer än någon annan; att han misstagit sig, och att jag icke kunde giva honom min hand, då jag icke på samma gång kunde giva honom mitt hjärta. Jag menade, att det efter detta vore bäst, att våra vägar så litet som möjligt möttes efter han så orätt hade tolkat min vänskap. Då kastade han sig till mina fötter, bad och besvor mig vid allt, vad heligt var, att bönhöra hans kärlek, men då jag förblev obeveklig, sprang han upp med av vrede blixtrande ögon och svor, att, då jag hade förkastat hans kärlek, skulle jag få lära känna hans hat, vilket skulle bliva lika gränslöst, som hans kärlek varit.

Men jag log blott åt hans hotelser och vaggade mig in i min säkerhet, ty vad skulle väl han kunna göra mig? Jag hade ju icke begått någon enda handling, för vilken jag behövde frukta. Jag var lika säker i min ställning, som han i sin. Vad hade jag väl då att frukta?

Men o, hur däraktig jag var, och hur litet jag kände den man, som svurit mig hämnd. Jag hade förakta hans varning, och då jag på en lång tid icke hörde någonting om honom, deltog jag med hela min forna livlighet i den fina världens nöjen och gladde mig åt varje ny erövring, mera av tanklöst lättsinne än av en hjärtlös ävlan att vilja leka med känslor, vilka ännu voro för mig helt och hållet främmande.

Sex månader efter det jag hade mitt sista samtal med lorden, återsåg jag honom. Det var på en bal hos en av Frankrikes förnämsta familjer. Jag bar en mycket elegant dräkt av vitt siden garnerad med äkta spetsar, diamanter av högt värde smyckade min hals och mina bara armar, och häret hade jag efter tidens mod högt uppsatt och fästat över hjässan med nålar av diamanter.

Jag var hänförande skön i denna dräkt, och jag njöt av den beundran jag väckte. Lord Easemore bleknade, då han fick se mig, men en stund senare kom han fram till mig, som om intet hade passerat mellan oss, och bad om en dans. Jag räckte honom leende min hand och lät honom föra mig i dansen. Han syntes mig fullkomligt lugn, men en gång tyckte jag att hans hand darrade något, då den omslöt min.

Då dansen var slut, förde han mig avsides till en liten berså av levande växter i den stora salen, och medan mina fingrar otåligt lekte med de gröna bladen, frågade han mig på nytt, om jag stod fast vid mitt förra beslut, eller om jag ville mottaga hans hand.

— Märk väl, Livy, att det är sista gången jag erbjuder er den, slutade han.

— Min herre, svarade jag och mötte oförfärad hans brinnande blickar. Jag trodde, att mitt förra svar var tillräckligt tydligt.

— Välan då, ni har själv framkallat ert öde, och jag skall icke hava mer förbarmande över er, än ni över mig.

Han lämnade mig under en bugning, men jag kunde icke undgå att känna en rysning ila genom mina lemmar, då jag såg hans leende och träffades av den grymma blicken från hans ögon.

Jag hade ingen aning om den hämnd han hade i beredskap, men jag fick snart lära känna den.

Och sällan har väl någon hämnd blivit mera fullständigt och infernaliskt uttänkt än lord Easemores.

Det hade knappast kunnat förflyta mer än en timme, sedan lorden lämnade mig, innan jag märkte, att genom den lysande kretsen av herrar och damer, alla tillhörande den förnämsta aristokratien, gick liksom ett sorl. Jag fäste mig att börja med icke därvid, men då jag plötsligt befann mig ensam, där jag för en knapp timme sedan sett mig omringad av allt, vad Paris ägde i skönhet och glans, blev jag förvånad, och denna förvåning ökades till häpnad, då jag ständigt möttes av främmande blickar, vart jag vände mig; till och med mina bästa vänner drogo sig undan, så snart jag gjorde min av att nalkas. Damerna vände sig bort och blickade så kallt och förnämt på mig, medan herrarnas blickar uttryckte medlidande.

Jag förstod ännu ej, vad allt detta betydde, och jag blickade mig omkring med den yttersta förvåning. Det var, som om jag kommit in i en krets av idel främmande människor. Allt föreföll mig som en obehaglig dröm, och jag drog mig nästan mekaniskt undan till ett litet sidorum, vilket för ögonblicket var tomt, och här dolde jag mig bakom gardinernas tunga veck.

Jag kan inte göra reda för det sinnestillstånd, i vilket jag befann mig, inte heller vet jag, hur länge jag satt på min undangömda plats, men vad jag vet är, att jag väcktes upp ur mina drömmar av några röster, som läto höra sig helt nära mig.

Det var ett par av sociéténs tongivande damer, vilka för några timmar sedan räknat sig till mina mest intima vänner.

— En zigenerska, en simpel äventyrerska, hörde jag dem yttra. Och henne har grevinnan d'Orsan vågat föra in bland oss, ah! det är mer än djärvt! Det är att förolämpa hela den aristokratiska världen. Ett brott, som vi inte kunna lämna ostraffat.

Jag hörde ingenting mera. Ett ljus hade gått upp för mig, ett ljus, vilket belyste hela scenen. Lord Easemore hade spanat upp hemligheten om min härkomst och begagnat den som vapen emot mig för att störta mig från den lysande ställning, jag intagit.

Hur jag kom i min vagn, vet jag inte, men att jag i ett sinnestillstånd, som icke låter sig beskrivas, tillryggalade vägen mellan Paris och slottet d'Orsan, är mig dock klart.

Dödsblek och med skälvande läppar störtade jag in till min välgörarinna, och i hennes armar fick jag äntligen i en tårflod lätta mitt tryckta bröst. I stilla, men djup sorg lyssnade hon till mig, och då jag slutat, smekte hon som en öm moder mina bleka kinder och sökte lugna mig.

— Jag hade trott mig hava utplånat varje spår av den forna Livy, men jag bedrog mig, sade hon med av smärta vibrerande stämma. Jag kan tyvärr icke legitimera dig, mitt stackars barn. Min verkliga brorsdotterföll ett offer för kopporna i Wien för tre år sedan, och detta har lord Easemore fått reda på, men hur han kunnat taga reda på din verkliga härkomst, är mig en gåta. Han har emellertid gjort ditt uppträdande inom pariservärlden omöjligt, och jag äger inte makt att skydda dig från förödmjukelser. Hur mitt hjärta än blöder, så måste jag likväl skilja dig från mig; men jag skall förse dig med tillräckliga medel, och i ett annat land skall du åter uppträda under det namn, jag givit dig. Lorden skall tro, att du för alltid dolt dig för världen inom ett klosters dystra murar, och då skall han känna sig tillfredsställd.

Min välgörarinna föreslog, att jag för att vilseleda lord Easemore, i händelse han skulle spana efter mig, skulle återvända till klostret för en tid, och det visade sig snart, att hennes råd var klokt, ty jag hade icke länge varit i klostret, förrän lorden där lät efterfråga mig. Han var även så djärv, att han försökte erhålla tillåtelse att få tala med mig, men då detta icke lyckades honom, skrev han ett långt brev, vari han gjorde mig det mest förolämpande anbud. Jag skyndade genast till klostrets föreståndarinna och lämnade under tårar till henne detta förödmjukande brev, till vilket hon bifogade några skarpa rader, och som hon sedan återsände till lorden. Jag stannade kvar i klostret ett par månader, men sedan lämnade jag det i hemlighet och reste över till Sverige, där jag trodde mig vara fullkomligt trygg för lord Easmores efterspaningar.

För den unga, sköna och livliga fransyskan öppnade sig i Stockholm en ny societet, måhända icke så lysande som i Paris, men även där ägde hon tillfälle att stråla och vinna triumfer.

Och här förde jag ett glatt och yppigt liv, och i mina saloonger rörde sig en utvald krets av landets mest framstående män och kvinnor, icke blott ur adeln, utan också mera bemärkta lärda och konstnärer.

Det dröjde icke länge, innan jag blev omgiven av beundrare, lika mycket för min skönhet och mina sällskapliga talanger, som för den rikedom, om vilken mitt uppträdande redan ifrån första stunden bar vittne. Bland dem som ivrigast ägnade mig sin ebundran var, också en svensk greve Sebastian Gyllenton. Min son, det förvånar mig, att jag, som svurit att aldrig mer uttala detta namn, dock kan teckna det på papperet, utan att min hand darrar. En större skurk har ännu aldrig beträtt vår syndfulla jord. Förlåt mig, min son, att jag säger detta om din far."

— Min far! Sebastian Gyllenton min far! utropade rövareanföraren med häpnad och släppte Livy Vildes manuskript, så att de gulnade bladen flögo omkring på det smutsiga golvet.

Han satt länge och stirrade ned framför sig. Till slut böjde han sig ned och samlade upp de kringspridda pappersbladen.

Då han hunnit lugna sina upprörda känslor, återtog han läsningen.

"Det har många gånger förvånat mig, att jag, som varit föremål för så mången ung, ståtlig, ja, verkligt hänförande vacker ädling, skulle med den första kärlekens hela innerlighet och glöd besvara greve Sebastian Gyllentons vilda lidelse. Det fanns ju intet i hans yttre, som utmärkte honom framför andra, och hans egenskaper voro icke heller lysande. Det var dock något i hans mörka drag, som harmoniserade med mina egna, och som så oemotståndligt drog mig till honom.

Vid denna tid dog min välgörarinna. Om jag varit förståndig och sparat, så skulle jag icke nu behövt att stå medellös, ty de belopp, grevinnan d'Orsan så ofta tillsänt mig, hade varit betydliga; men jag hade aldrig tänkt på min välgörarinnas möjligen inträffande död, och jag förstod ej att handhava penningar. Jag hade ju ingen annan råd än att omtala min fattigdom för greve Gyllenton. Det undgick visserligen ej min uppmärksamhet, att han såg helt besviken ut. Han hade tagit mig för en rik arvtagerska, men när han blev upplyst om sitt misstag, förorsakade det honom stora bekymmer, och han gav mig del av, att han själv icke var någon rik man.

Jag kastade mig till hans bröst och förklarade, att jag för hans skull gärna avstod från det lysande livet i hovudstäden. Min gränslösa kärlek skulle lära mig att försaka, och som hans maka skulle jag lära mig bliva förståndig.

Han lyssnade till mig med ett medlidsamt småleende, och då jag med strålande ögon såg upp till honom, tryckte han mig till sig och kallade mig 'sin älskling.' Jag skulle icke behöva hysa någon fruktan för framtiden. Han skulle sörja för den, och, om han än inte kunde förskaffa mig någon lysande lott, så skulle jag dock aldrig behöva lida någon brist.

Mina tillgångar voro dock ännu inte helt och hållet uttömda, och jag var nog däraktig att fortsätta med min forna lyx i det längsta. Inte heller avrådde greven mig därifrån. Jag förstod inte då, att han såg en fördel uti att mina sista tillgångar tömdes, så att jag blev helt och hållet beroende av honom.

Så förflöt en tid, under vilken jag fortfor att vara den mest firade skönheten inom Stockholms värld.

Men så en dag uppdöko vissa rykten, som läto mig ana, att lord Easemore äntligen lyckats spåra upp mig. Jag insåg nu, att mitt lysande liv ohjälpligt var slut, och jag beslöt att försvinna, innan det blev någon skandal.

Men o, du svaga, eländiga hjärta! Jag hade inte kraft att fly utan att först hava sagt farväl till honom, som jag med hela kraften av mitt ungdomsvarma hjärta älskade. Jag måste ännu en gång återse greven, innan jag gick i min frivilliga landsflykt. Jag hade icke beräknat följden av detta återseende, och att det skulle bliva mig omöjligt att sluta mig ur hans armar, sedan jag åter lätit mig bedåras av hans kära stämma, vilken över mitt stackars hjärta hade en sådan förunderlig makt.

Ännu var ingenting förändrat i mitt praktfulla hem. Med vemodigt hjärta gick jag omkring och betraktade de dyrbara föremålen, som ännu voro mina, och med djup smärta tänkte jag på de dagar, som snart skulle stunda, då jag måste lämna det. Jag var fast besluten att avyttra allt och begiva mig ut i världen för att uppsöka den stam, jag rätteligen tillhörde, och som inte skulle neka att upptaga mig.

Det var afton. Jag hade kallat greve Gyllenton till det sista mötet och gick orolig fram och åter i min lilla eleganta boudoir. Jag hade gjort en omsorgsfull toalett; jag ville, att greven skulle finna mig skön och bevara mig sådan i sitt minne. Under det jag väntade att få höra hans välbekanta steg ute i salongen, kastade jag en blick i spegeln, och jag kunde i sanning vara nöjd med den bild, jag där såg, ty själva den oro, vilken behärskade mig, gav åt mina kinder en högre färg, och mina stora, svarta ögon blixtrade så förunderligt. Jag var övertygad, att greven aldrig skulle kunna glömma mig, så skön som jag var.

Och då han kom, stod jag mitt i rummet, där skenet från vaxljusen i kandelabrarna föllo på mitt ansikte. Om jag hade beräknat att göra effekt, så hade jag lyckats, ty greven förblev stående i dörren och blickade på mig med en så oförställd beundran, att jag måste le av tillfredsställelse och aldrig förr hade jag känt mig så lycklig över att äga skönhet som just i detta ögonblick.

Efter att några ögonblick hava låtit greven beundra min skönhet inbjöd jag honom att taga plats vid sidan av den divan, i vilken jag själv satte mig. Jag var intet annat än en vanlig Evas dotter och begagnade mig endast av en del sådana små vanliga knep, då det var fråga om att fängsla.

Att jag själv skulle bliva ett offer för mitt koketteri, tänkte jag inte, men jag älskade greven och ville, att han aldrig skulle upphöra att minnas mig, ehuru jag insåg, att en förening mellan oss var omöjlig, ty lord Easemore skulle aldrig upphöra att förfölja mig, det insåg jag mer än väl.

Jag insåg, att jag måste berätta allt för greven, och jag gjorde det utan att fördölja något. Han lyssnade till min berättelse med ett lugn, som om han redan kände till allt, men då jag kom att nämna mitt beslut att uppsöka min stam och för evigt taga farväl av det liv jag hittintills hade levat; att jag kallat honom till det sista avskedet, då blev han stormande och lidelsefull samt förklarade, att jag var hans, och att han aldrig skulle släppa mig ut i världen likt en vildfågel.

— Förstår du då inte, att det är för din skull, som jag måste draga mig undan? Du skulle aldrig kunna taga mig till maka, utbrast jag och lutade grätande mitt huvud intill hans bröst.

Han höll mig tätt sluten i sina armar, och hans heta andedräkt brände min panna.

— Kanske inte inför världen, sade han sakta.

Jag spratt till, liksom jag blivit stungen av en orm, och jag slet mig hastigt ur hans armar.

Med av vrede blixtrande ögon förklarade jag, att jag aldrig i hemlighet skulle tillhöra honom.

Men o, Alban, min son, klandra inte din mor, hur väl förstod inte greven att söva min vaknade misstanke. Min kärlek gjorde mig blind, så att jag ej såg de ränker, han smidde omkring mig, förrän det redan var försent.

Några dagar efter denna minnesrika afton lämnade jag i hemlighet och vid nattens inbrott det hem, jag under en lycklig tid kallat mitt, och där jag drömt min korta ungdomsdröm.

(Forts.)

På sin man kände hon andra. Leo Fontan, den bekante franske målaren, brukar vara rätt skarp i sina uttalanden. Och denna omständighet spelade honom nyligen ett litet spratt. Han var borta på en större middag, och halft på allvar, halft på skämt, började han därvid inför sin bordsdam nagelfara hrr kollegers liv och leverne.

— Vi konstnärer äro ett riktigt byke, slutade han, i den beräkningen, att damen skulle livligt protestera mot detta uttalande.

— Ni kan inte tala om något nytt för mig beträffande hrr artister, svarade emellertid damen kyligt. Jag känner en av dem, och det räcker . . .

— Nå, vad gjorde han för att framkalla er avsky mot oss konstnärer? frågade Fontan nyfiket.

— Han gifte sig med mig, svarade damen torrt.

INBETALA PRENUMERATIONEN TILL

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN 325 Logan Ave. Winnipeg.

NU GENAST!

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Dokter Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för manner säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Lifvets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skrifva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

F. B. PROBERT
OPTOMETRIST
Eyes Examined
Glasses Fitted
227 Main St. Opposite the Post Office Phone 2189
MOOSEJAW

Ljudvågor

Kring Farmhemmets Härd

Vi kunna hantera er grädde, ert smör, edra ägg och fjäderfän (levande och rensade) till er fullständiga tillfredställelse.

Saskatchewan Co-Operative Creameries Limited
WINNIPEG MANITOBA

Läs vårt enastående erbjudande!

Svenska böcker till ett bokhandelspris av kronor 1:50 gratis!

Vid samtliga order efter denna annons, uppgående till minst 1 dollar, bortskänka vi alledeles gratis en sats spännande äventyrsberättelser, värda kr. 1:50. Det enda ni behöver göra för att erhålla premien, är att lösa nedanstående enkla rebus:

"Tsiuqmloh rekcöb"

Lösningen nerskrives på nedanstående kupong och insändes jämte orderbeloppet; och vi exp. omgående orderu såväl som premien fraktfritt. Vi rekommendera följande nyutkomna Holmquist böcker:

N:o 20 "Marcus Ordeynes Moral" av William Locke. En äventyrs och kärleksroman av högsta rang. 224 sid. Pris 65c

N:o 22 "En ödesdiger misstanke" av H. Bindloss. En bok om krig och kärlek. 192 sid. Pris 65c.

N:o 23 "Tre veckor" av Elinor Glyn. Denna sensationella bok utgör en episod i tvenne unga människors liv. Du som är gammal och har glömt ungdomens lidelser, kommer kanske att yttra dig fördömande. Men det finnes miljoner andra, som i alla tider skola förstå och finna intresse i att studera denna ovanliga, sköna kvinna, som för den unge mannen var ljuset under deras korta kärlekssaga. 210 sid. Pris 75c.

N:o 24 "Det förlovade landet" av W. St. Reymont. Utgiven i två delar. Reymont har i denna bok om Lodz, på ett mästerligt sätt givit liv åt detta, den glödande kärlekens, hatets, den barbariska lyxens, och penningjaktens paradis. Del I. 292 sid. Pris 65c.

N:o 25 "Det förlovade landet". Del II. 260 sid. Pris 65c.

Urklipp nedanstående kupong, och försäkra eder om några av dessa intressanta böcker, samt den premie vi skänka bort i reklamsyfte.

Till Scandinavian Outfitters, 182 S. Algoma Street, Port Arthur, Ont.
För inneliggande $..... hav godheten sända mig omg. böcker N:rs.
.....
Lösningen av rebusen lyder:
.....
och anhåller jag att utlovade premie bipackas.
Högaktningsfullt
Namn .....
Adress .....
.....

FÄRSK FRUKT EN SPECIALITET

Raspberries .....3 crates for $8.75
Loganberries .....3 crates for $6.50
Royal Ann Cherries 3 crates for $5.50
Bing Cherries .....3 crates for $7.50

Prislista med 25 variteter sändes på begäran. Standard crates. — Kontant med order. Pålitlig frukt. — Ordra idag.

K. W. MUNSON, Chilliwack, B. C.

Till Salu

Sko- och Sadelmakareverkstad med förstklassiga verktyger och maskinerier är till salu genast. För vidare upplysningar och pris tillskriv

J. O. WAHLBERG
Rose Valley, Sask.

HUSHÅLLSKORG FÖR $2.25

½ box Loganberries, Raspberries etc.; ½ box Carrots, Beets, Peas etc.; or Raspberries $2.85 crate, Loganberries $2.25; Blackberries $2.25; Mixed Vegetables $1.75 box. Kontant med ordern.

D. A. MacKINNON, Chilliwack, B. C.

OGIFTA DAMER OCH HERRAR

som önska göra bekantskap med personer, som äro "värda" från $1,000 till $45,000, sänd 10 cents för upplysningar. Damer kostnadsfritt. Tillskriv

PETER E. HANSON
BOX 1005, CHICAGO, ILL.

EFTERLYSES

Carl Johan Carlson, född 1893 i Filipstad, avreste 1910 från Sverige till Canada samt stannade först cirka 3 månader i Lamont, Alta., samt senare i Broderheim, Alta., till i november 1910. Sedan avhördes han ej förrän i Dec., 1912, då han från Calgary skrev brev til mr. Henry Albin i Lamont, Alta., samt till sin moder i Filipstad. Carlson är cirka 5 fot 9 tum lång, har medelmörkt hår samt blå ögon. Ej att förväxla med Carl Carlson, också från Filipstad, vilken avled den 14 nov., 1918 i Code Mine, Alta. Om någon känner till hans adress, torde han ha godheten tillskriva hans moder:

FRU AUGUSTA NILSON,
Bryggaregatan 6, Filipstad,
SWEDEN.